

Thema: Hooglied III (Pnr. 775)
Uitgesproken 24 mei 1992

Hooglied 3: 1-5 en 5: 2-8
in de Oude Kerk te Zoetermeer

Orde van de dienst:

Stil gebed

Zingen Psalm 63: 1
1 Mijn God, Gij zijt mijn toeverlaat,
naar U Heer, strekt zich mijn verlangen.
Mijn hart wil niets dan U ontvangen,
die leven zijt en leven laat.
O Heer, mijn ziel en zinnen smachten
en dorsten naar U in een land,
waarop de zon verzengend brandt, -
schenk Gij mijn leven nieuwe krachten.

Bemoediging en Groet

Zingen Psalm 63: 2 en 3
2 Eens zal ik in uw tempelhof
U in uw glorie hoogverheven,
wiens gunst mij meer is dan het leven,
mijn lippen stamelden uw lof.
Mijn leven lang wil ik U prijzen,
uw naam aanbidden, want Gij voedt
mij met uw kracht, Gij schenkt mij moed.
O Heer, ik wil U dank bewijzen.

3 Wanneer ik wakend in de nacht
mijn geest bij U, Heer, laat vertoeven,
dan mag ik weer uw goedheid proeven;
uw hulp wordt nooit vergeefs verwacht.
Waar zich uw vleugels breed ontvouwd,
zing ik mij van mijn zorgen vrij.
Mijn ziel, Heer, is U zeer nabij,
door uw hand word ik vastgehouden.

Geloofsbelijdenis

Zingen Psalm 73: 10
10 Wien heb ik in den hemel, Heer,
behalve U, mijn troost en eer?
Wat kan op aarde mij bekoren?
Alleen bij U wil ik behoren.
Al zou mijn vlees en hart vergaan,
toch zal ik, God, voor U bestaan,
wien ik mijn leven toevertrouw,
Gij zijt de rots waarop ik bouw.

Gebed om de opening van het Woord

Schriftlezing Hooglied 3: 1-5 en 5: 2-8

1 Op mijn legerstede des nachts zocht ik mijn zielsbeminde; ik zocht hem, maar ik vond hem niet. 2 Ik wil opstaan en rondgaan in de stad, op straten en pleinen en mijn zielsbeminde zoeken; ik zocht hem, maar ik vond hem niet.

3 De wachters, die in de stad hun ronde deden, troffen mij aan; „Hebt gij ook mijn zielsbeminde gezien?” 4 Nauwelijks was ik hen voorbijgegaan, of daar vond ik mijn zielsbeminde. Ik greep hem vast en wilde hem niet loslaten, totdat ik hem gebracht had in het huis van mijn moeder, in de kamer van haar die mij geboort heeft. 5 Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, bij de gazellen of bij de hinden des velds, wekt de liefde niet op en prikkelt haar niet, vóórdat het haar behaagt.

5: 2-8

2 Ik sliep, maar mijn hart was wakker. Hoor, mijn geliefde klopt aan.

„Doe mij open, mijn zuster, mijn liefste, mijn duive, mijn volmaakte,

want mijn hoofd is vol dauw, mijn lokken zijn vol druppels van de nacht.”

3 „Ik heb mijn kleed reeds afgelegd, hoe zou ik het weer aandoen? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zou ik ze weer verontreinigen?”

4 Mijn geliefde stak zijn hand door de opening en mijn hart werd onstuimig over hem. 5 Ik stond op om mijn geliefde open te doen, mijn handen dropen van mirre, mijn vingers van vloeiende mirre op de greep van de grendel.

6 Ik deed mijn geliefde open, maar mijn geliefde was weg, verdwenen!

Mijn ziel bezwijmde, toen hij sprak, ik zocht hem, maar vond hem niet,

ik riep hem, maar hij antwoordde mij niet.

7 De wachters, die in de stad hun ronde deden, troffen mij aan, zij sloegen mij, verwondden mij, zij rukten mij het overkleed af, de wachters der muren.

8 Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, indien gij mijn geliefde vindt, wat zult gij hem melden? Dat ik bezwijm van liefde.

Zingen Lied: 295: 1 en 4

1 Aan de deur van 's harten woning
klopt des hemels Bruidegom:
"op, ontwaak, de nacht is om.
Buiten wacht uw Heer en Koning:
kom mijn bruid, die ik bemin,
doe mij open, laat mij in!"

4 Hield uw deur zijn komen tegen,
eenmaal wordt zijn kloppen stil.
Wie Hem dan weer vinden wil,
moet Hem zoeken langs de wegen,
dolend in een duisternis,
waar geen spoor te vinden is.

Preek

Zingen

Lied 472

1 Door uwe donkre sluier heen
zoekt U mijn hart met zijn gebeên,
o eeuwge bron van al wat is,
o groot, o diep geheimenis.

2 Gelijk de bloem naar zonnegloed
zo neigt mijn ziel naar 't hoogste goed;
ze is voor altijd aan U geboeid,
o liefde, die het al doorgloeit!

3 Wie is er, die me aan U ontrukkt?
Uw merk, mijn ziele ingedrukt,
uw zegel in de edelsteen,
wijst altijd naar haar oorsprong heen.

4 Gelijk aan 't verre, vreemde strand
gedachten gaan naar 't vaderland,
zo midden in dit aards gewoel
vraagt mijne ziel naar 't eeuwig doel.

5 De draad, die in de donkerheid
mij door des doolhofs gangen leidt,
brengt mij tot U, Gij trekt, Gij spant:
want 't einde is in uwe hand.

6 In 's levens droom en schemerschijn
laat mij in U geborgen zijn,
wees in de schaduw van de tijd
mijn licht, o liefdes werkelijkheid!

Dankgebed en voorbeden

Inzameling van de gaven

Zingen

Lied 475

1 Geef mij, Heer, mij los te zingen
van de wereld en haar strijd;
laat uw vrede mij doordringen
die van alle vrees bevrijdt;
en mij blijde doet belijden
dat Gij mij gemeenzaam zijt;
toeft Ge_ook lang, 'k blijf U verbeiden:
red mij uit mijn eenzaamheid.

2 Zij mijn zingen: doortocht geven
aan uw overzijdse stem,
onweerstandelijk gedreven
tot de jubel: 'k ben van Hem;
in uw zacht geweld wil 'k wezen

onvoorwaardelijk uw knecht
en van de eigen wil genezen;
Heer, ik dien U nog zo slecht.

3 Als geen zonde, onbeleden,
als ons niets en niemand scheidt,
vloeit mijn ziel vol van een vrede
die me ontvoert aan tijd en strijd.
Heer, Gij weet mijn diepst begeren:
met van vreugd gespannen stem
hier te mogen preluderen
't lied van 't nieuw Jeruzalem.

Zegen